Kelecsényi László

Laci bátyám

Későn, meglehetősen későn ismertem meg.

De hát le lehet késni egy embert? Nem, nem lehet.

A késésem oka, hogy nemigen forogtam a nyomtatott *Új Írás* folyóirat környékén. Ismertem, persze, s szerettem is a lapot. Érettségire készülve minden hónap elején siettem valamelyik utcai hírlapárushoz, s ha jól emlékszem, hat kemény magyar forintokért kezembe kapva a legfrissebb számot, boldogan sétáltam a nyomdafesték illatú, még színes borítójú füzettel a pesti utcákon. Más embernek, mondhatnám, felnőttnek éreztem magam a hónom alá csapott sajtótermékkel. Sokat adnék érte, ha most előbukkanna egy régi példány abból az indító mutációból, a hatvanas évek elejéről.

Most már egész biztosan nem fogom elfelejteni, hogy online főszerkesztőnk (lehet egy főszerkesztő online?) miként reagált, mikor a Kass János tervezte későbbi borítófedelű egyik lapszámból „ibolyázásunk" során elébe tettem egy darabot. Laci ráhajolt a nyitott folyóiratra, azt hittem, hogy a nyomdafesték rég eloszlott illatát keresi. De nem. Ő megcsókolta a lapot. Hiszen az élete volt benne. Eltelt életének több mint kilencven esztendejének, több mint a fele.

Le lehet késni egy folyóiratot? Nem, nem lehet. Különösen akkor nem, ha az a sajtótermék már-már halhatatlan. Búvópatakként, álnéven (*Tekintet*) élte túl a zord évtizedeket, hogy főnixmadárként, az internet segítségével új életre támadjon, s maga köré gyűjtse az egykori és a nyomtatott periodikából kimaradó szerzőket. Ha jól számolok, ez a hetvenedik lapszám, ahol ezek a búcsúzó sorok, nem nyomdafestéket, csak kékesen villódzó képernyőt látnak. Abban mégis biztos vagyok, hogy főszerkesztőnk, drága Farkas Lacink olvassa valahol ezeket a mondatokat – és csóválja a fejét. Minek ez fiúk?! Ne engem dicsérjetek, hanem mindnyájunk örök és gyógyíthatatlan szerelmét, az irodalmat. Figyelek rátok, továbbra is – üzeni szeretetteli, figyelő tekintetével. Majd jelzek nektek, ha valaki hibát vét múzsája szolgálatában.

Ezt az irodalmi berkekben különösen nagyon ritka szeretetet kaptuk tőle. Ezt kell őriznünk magunkban, és ha tudjuk, továbbadni – most már őnélküle, mégis vele egyetértésben.